

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: D. P. H.**, zast. Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. CPR-8286-7/ČJ-2016-930310-V242, v řízení

o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2016, č. j. 2 A 81/2016 – 17, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti s e odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. CPR-8286-7/ČJ-2016-930310-V242. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3. 2. 2016, č. j. KRPA-265902-76/ČJ-2014-000022 ve věci jeho správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Uvádí, že na území ČR žije déle než 16 let. Zemi původu naposledy navštívil v r. 2005, od té doby je jeho pobyt na území ČR nepřetržitý. V ČR sdílí domácnost se svou sestrou, jejím manželem a jejich synem, se kterými má velmi úzké rodinné vztahy. Kromě této nejbližší rodiny má na území též své přátele.

[4] Vycestování do země původu považuje za radikální, když si nedokáže představit život

ve své rodné zemi, a to z důvodu absence personálního i materiálního zázemí. Již v současné době je odkázán na finanční pomoc své rodiny, jelikož nemůže v důsledku ztráty pobytového oprávnění podnikat ani být zaměstnán, podílí se na chodu rodinného závodu, jenž provozuje jeho sestra s manželem.

[5] Má důvodnou obavu z návratu do země původu, jelikož po dlouhou dobu žil v demokratické zemi a obává se přístupu vietnamských státních orgánů k jeho osobě.

[6] Hrozící újmu stěžovatel spatřuje též v tom, že pokud nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a on neprodleně nevycestuje z území, bude pobývat na území ČR neoprávněně, čímž by mohl naplnit znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání ve smyslu § 337 zák. č. 40/1990 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

[7] Hlavní újmu spatřuje v rozdělení rodiny, oddělení od jeho přátel a ukončení jeho života v té podobě, jak jej zná. Dle stěžovatele řízení o kasační stížnosti může přinést změnu jeho pobytové situace a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti umožní setrvat s jeho rodinou minimálně do doby ukončení řízení o kasační stížnosti.

[8] Uvádí, že k dnešnímu dni nejsou ukončena všechna řízení týkající se jeho pobytu na území ČR. Dříve zde pobýval na základě trvalého pobytu, který mu byl zrušen, přičemž proti tomuto rozhodnutí podal správní žalobu, která je projednávána u městského soudu pod sp. zn. 10 A 198/2015, o níž nebylo doposud pravomocně rozhodnuto. Stěžovatel poukazuje na to, že v uvedeném řízení před městským soudem podal společně se správní žalobou návrh na odkladný účinek, který mu nebyl přiznán, a to s odůvodněním, že do soukromého a rodinného života cizince může zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země.

[9] Je přesvědčen, že jeho pobyt na území ČR nemůže přivodit jiným osobám jakoukoliv újmu. Po celou dobu řízení ve věci správního vyhoštění (vedené od 8. 7. 2014) žije řádný život a jakékoliv tvrzení o možné újmě jiných osob by bylo založeno na domněnkách a nikoliv na skutečném stavu věci.

[10] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže být v rozporu s veřejným zájmem, když od doby zahájení řízení o správním vyhoštění se nedopustil žádného nežádoucího jednání. Správní vyhoštění mu bylo uloženo z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, nikoliv z důvodu ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku.

[11] V souladu s § 73 odst. 2 s. ř. s. soud vyzval žalovaného, aby se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve lhůtě 10 dnů vyjádřil, což také učinil přípisem ze dne 18. 1. 2017, kdy tento obdržel Nejvyšší správní soud dne 24. 1. 2017, tedy až po soudem poskytnuté lhůtě. Žalovaný nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, protože toto

pokračování

by bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť z důvodu pravomocného odsouzení byl stěžovateli zrušen trvalý pobyt, kdy po propuštění z výkonu trestu mu byl udělen výjezdní příkaz, který nerespektoval. Prokázané opakované protiprávní jednání cizince představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti.

[12] Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; při tom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Soud k tomu dodává, že není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

[14] Vedle formální podmínky, kterou je existence návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí být splněny další tři materiální předpoklady pro to, aby bylo možné takovému návrhu vyhovět: a) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, b) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, c) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58).

[15] Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění se vztahuje ze zákona jen na řízení o žalobě; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu bezpečnosti státu. Ze zákonné úpravy tedy jednoznačně nelze bez dalšího dovozovat stěžovatelovo právo setrvat v ČR až do konce přezkumného řízení ve správním soudnictví v jeho věci.

[16] Soud po prozkoumání návrhu stěžovatele dospěl k závěru, že jeho kasační stížnosti nepřizná odkladný účinek z důvodu, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ačkoliv stěžovatel tvrdil, že mu správní vyhoštění nebylo uloženo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku, není možné odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2012, č. j. 45 T 7/2011 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 To 89/2012, právní moc 15. 11. 2012, odsouzen k trestu 5 let a 6 měsíců odnětí svobody nepodmíněně za spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), c)

trestního zákoníku a zvláště závažného zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, když jako člen organizované skupiny jednal s cílem získat informace o tom, kdo se podílel na vykradení nelegální pěstírny marihuany. Soud má za to, že se v daném případě jednalo o velmi závažné trestné činy proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, které stěžovatel spáchal jako člen organizované skupiny, kdy tak nebezpečnost činů pro společnost je nepochybně vyšší a současně takový trestný čin v podstatné míře narušil veřejný pořádek.

[17] Pokud stěžovatel odkazuje na dosud probíhající řízení o žalobě proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, tak samotné probíhající řízení nemůže být subsidiárně odůvodnit odkladný účinek kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění. Řízení ve věci správního vyhoštění a řízení ve věci pobytu jsou dvě samostatná a na sobě nezávislá správní řízení, jakož i jejich následný přezkum není vzájemně nijak podmíněn.

[18] Ze správního a soudního spisu neplyne, že by stěžovatel na území ČR pobýval legálně

po dobu více než 16 let. Naopak ze spisů vyplývá, že měl trvalý pobyt povolen od r. 2003 – 2014, přičemž v r. 2010 byl za výše uvedené trestné činy vzat do vazby a následně do výkonu trestu odnětí svobody, z něhož byl propuštěn v r. 2014. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody stěžovatel nerespektoval výjezdní příkaz, který ho opravňoval k přechodnému pobytu k provedení neodkladných úkonů k vycestování z území. S ohledem na to, že čtyři roky byl omezen na osobní svobodě z důvodu spáchání dvou úmyslných zločinů, lze jen těžko hovořit o jeho integraci do české společnosti.

[19] Stěžovatel odkazoval na své rodinné vazby s jeho sestrou, jejím manželem a jejich synem, jakož zdůrazňoval své vazby na přátele (bez jejich bližší identifikace). Soud konstatuje,

že nezpochybňuje stěžovatelovy vazby na jeho rodinu, ale nejedná se o natolik podstatné a úzké rodinné vazby, které by musely být upřednostněny před důležitým veřejným zájmem.

[20] Ani skutečnost, že je stěžovatel odkázán na finanční pomoc ze strany své sestry a jejího manžela, není dostatečným důvodem pro to, aby byl přiznán jeho kasační stížnosti odkladný účinek. To, že mu v řádném zajištění obživy brání nedostatek pobytového oprávnění na území ČR, není překážkou, aby si obživu a dostatečné finanční zabezpečení zajistil v rodné nebo jiné zemi, kde bude postupovat v souladu s příslušným právním řádem.

[21] Soud uvádí, že není možné přisvědčit stěžovatelově tvrzené hroziící újmě stran možného spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí v případě nerespektování vycestování z území ČR. V první řadě je povinností cizince respektovat pravomocné

a vykonatelné rozhodnutí, kterým mu je uložena povinnost vycestovat z území, pokud tak neučiní, i když je mu obsah takového rozhodnutí znám, tak případné trestněprávní následky nerespektování takového rozhodnutí jdou pouze k jeho tíži, protože je osobou s trestněprávní odpovědností, proto je zcela absurdním chápat uvedené jako možnou hroziící újmu, když tato újma je přímo ovlivnitelná samotným jednáním stěžovatele.

pokračování

[22] Je vhodné též připomenout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv. S odkazem na výše uvedené důvody soud dospěl k závěru, že u stěžovatele nejsou naplněny veškeré materiální podmínky pro přiznání odkladného účinku, který má mimořádnou povahu a není na jeho udělení právní nárok.

[23] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[24] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu